

"Nana uppfostrar"

Sedan [efter sin sovstund] var Nana fruktansvärt pigg och farlig.

Då skulle hon ägna sig åt barnuppfostran.

Hon hade en stor koffert, som hon rotade i och drog fram travar av böcker, räkneramar och griffeltavlor. Här skulle hållas skola.

Sedan började hon förhöra Klas och Klara ur böckerna.

Hon hoppade från det ena ämnet till det andra, från den ena boken till den andra. Och varje gång smällde hon igen böckerna så hårt att barnen flög högt. Detta upprepades ideligen, ideligen. Och de stod där som små fån. De visste ingenting. Kunde ingenting. Begrep ingenting.

När hon då fick klart för sig hur dumma de var vidtog själva uppfostran. Hon rusade ursinnig fram och tillbaka över golvet. Armarna fäktade. De små glasögonen ytterst på hennes väldiga näsa guppade våldsamt.

Strömmar av förmaningar och skällsord flödade ur munnen på henne. Sedan stannade hon plötsligt mitt på golvet och skrek:

– UPPREPA VAD JAG SA!

En ohygglig tystnad följde. Klas och Klara fick inte ett ord ur sig. Vettskrämda stod de tryckta intill väggen för att Nana inte skulle krossa dem. De var som förstenade. Tankarna stod stilla.

Men när de inte kunde svara kom Nana fram och nöp dem.

Hon hade besynnerligt små fötter och händer, Nana, men det måste ha funnits styrka i fötterna som orkade bära henne. Och att det fanns kraft i fingrarna, det visste Klas och Klara.

Varje gång Nana straffade dem, sade hon att hon aldrig haft så svåruppfostrade barn. De var obildbara, sade hon och pustade. Ja, urbota var de!

Men det allra värsta var ändå sångtimmarna. Då önskade de, att de vore stumma som Mimí. Nana var mycket noga med sången.

Hon skulle egentligen ha blivit sångerska, berättade hon, om inte människorna haft fel på öronen. Och nu skulle hon höra om Klas och Klara också hade fel på sina öron. Hon ställde sig mitt i rummet och befallde dem att lyssna noga. Hon sjöng före, och sedan var det meningen att de skulle sjunga efter.

Men hon sjöng så högt, så högt. Och det hade stockat sig i halsen på Klas och Klara av skrämsel. De kunde bara åstadkomma små hessa pip.

Nana fann att de också hade fel på öronen. Och sådana öron måste nypas. Hon hade aldrig i sitt liv sett så omusikaliska öron, sade hon och så nöp hon dem.

På detta sätt förgick dag efter dag.

Klas och Klara satt vid bordet och såg Nana äta. De låg i sängarna och hörde Nana sova. De stod tryckta intill väggen och var föremål för Nanas uppfostran.

Att vara i Nanas vård var att vara i Nanas VÅLD.

Ur Maria Gripe, *Glasblåsarns barn* (1964), s. 82f.